

متن پرسش

سلام علیکم: استاد گفته شده که فرد در زندگی دو نگاه تشریحی و تکوینی داشته باشد. برای مثال اگر مشکلی وجود دارد اینکه فرد وظیفه اش را درست انجام دهد می شود نگاه تشریحی و اینکه نتیجه هرچه که باشد چون از خدا صادر شده است ولو اگر بد هم باشد می شود خیر. یکی از مسائلی که من درگیر آن هستم دچار شدن به قبض و کدورت و سیاهی قلب در محیط خانه و فامیل هست. در زمان هایی که در خانه نیستم (فرض کنید در شهر دیگری در خوابگاه) این مشکل نیست ولی وقتی برمی گردم خانه بسیار سرد میشم و کلا حال عبادت رو از دست می دم (به کرات تجربه شده) برای مثال منی که سعی می کنم نماز شبم قضا نشه در خانه به نقطه ای می رسم که ممکنه نماز صبحم قضا بشه. منی که سعی می کنم مراقبه داشته باشم و گناه نکنم در خانه یا در مهمانی های فامیلی کلا آن مراقبه و حال از دست میره و گناهای می کنم و سیاهی و غفلتی بر من حاکم می شود که اصلا فکرشم نمی کردم. حال با این شرایطی که من سعی می کنم تشریفاً کار نادرستی نکنم ولی در واقع تکوینا در این شرایط قرار می گیرم و خراب می کنم چطور این تکوین را خیر بدونم؟ استاد من سال هاست که با این مشکل روبرو هستم.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: نظام تکوینی عالم در جای خود لایتغیر است و این ما هستیم که باید نسبت خود را با آن شکل دهیم و تنظیم کنیم. آری! تکویناً عین ربط به حضرت حق هستیم حال اگر با عبادات و دستورات شرعی عبودیت خود را بیروانیم، تشریح ما عین حقیقت و تکوین ما می شود. ولی اگر در عبودیت خود سهل انگاری کنیم از حضور در حقیقت تکوینی خود محروم می شویم و این نوعی سرگردانی است که خودمان باید مواظب باشیم پیش نیاید. موفق باشید